

И тазъ дѣга и стѣлпове гигантски
Обвиваше ги бѣли мѣхъ исландски,

И самодивски ги коси красяхъ —
Кат' свилена рѣси отъ тѣхъ висяхъ;

А около — народъ отъ буки прави
Здрависвахъ го, тихи, величави,

Съ любовь, безъ хлѣбъ и соль, и безъ поклони,
(Въ туй царство владать други пѣеъ закони),

Пѣвеца драгъ, пристигналъ отъ далече;
И вмѣсто всѣкакви цвѣтисти рѣчи

И хиледи „Ура“ и „Да живѣе“
Пратиха славейче едно да пѣе.

XXII.

МОИТЪ ПѢСНИ.

Не хулете ме за мойте пѣсни —
Че напуснахъ вашия въздухъ болни,
Че оставихъ улици тѣсни
И мѣнихъ ги съ планинитѣ волни.

Много сили, много днесъ поети
Гаснатъ въ вихъра на страсти дребни;
На крилата, жѣдни за полети
Висши, тамъ виси топузъ враждебни.

Скуденъ е живота вашъ и жалъкъ...
Гледамъ безучастие мртвешко.
Сичко пѣпли; за насъжнний залъкъ
Жертвува се сичко челоуѣшко...